

זיאמה רפפורט, אמן, יוצר בחושת, אוטודידקט.

את עבודותיו הראשונות יצר מחלקי ברום, מתייליה ודודים שנים.

הוא אלה עבודות למען שימור האסתיקה של בתי הילדים (קומקומים, פמוטים ועוד...).

העשייה מתוך כוונה מודעת לעשות אמנות התבשלה לאחר מלחמת ששת הימים, כאשר הייתה היכולת להשיג תרמילי פנים עשויים מנוחשת מובחרת.

באותה עת החלה תקופת עשיית מגוון עשיר של כלים "בעיקר בלילות, לא על חשבון שעות הילדים ושעות העבודה". יצירת מגוון ציפורים, פסלים קטנים של קני ציפורים (בדיאלוג עם פסלי הקינים של שמי), חוכיות, פמוטים ועוד... עשייה שנמשכה בעיקר עד שנת 1989. (משנה זו נאסר השימוש בתרמילי פנים של צה"ל על ידי הרמטכ"ל).

זיאמה החל להשתמש בסוג אחר של נחושת, ויצירתו השתנתה.

בשנים האחרונות נוצרו תחת ידיו לוחות צרים כסגול עשויים תצריך צפוף של בעלי-חיים וציפורים.

התבוננות במכלול יצירתו מעלה שאלות לגבי מקורותיה, רפפורט נדל בתרבות שהגיעה לשיאים בעיצוב כלים וחפצים במגוון מתכות - אמנות איסלם במיטבה.

ההשפעות המונוליות הודיות על האיסלם יצרו איכות ועושר מאלכות הנוסיות, דגמים צמחים, תשליכי בעלי חיים וכתובה קליגרפית מושלמת, הרמוניה משתרגת של שפה שוחרת על הניסיון לחקות את המציאות, שפה שטוחה שאינה עוסקת בפרספקטיבה ובחוקים אופטיים, אמנות דתית שאינה מתחרה בכוחו של הבורא.

רפפורט הגיע לארץ ושפך כמו רבים בדורו, להיות חלק מהישראל החדש, לשכוח את הגולה וליצור חברה אוטופית בעלת ערכים מודרניסטיים חילוניים.

בבית הערבה ובכברי יצר הפסל זיאמה שמי פיסול שהשפיע רבות על הערכים הצוריים בעבודותיו של זיאמה.

המודרניזם ביטל את הקישוטים (עליה נדל בפרס). האורמט והערבסק התקבלו כאמנות נחושה וכקישש מיותר. הצורות הבסיסיות, הפורמליסטיות שאינן מספרות סיפור, "אמנות נטר", התקבלו כמחולטות.

זיאמה רפפורט אכן יצר כלים וחפצים שונים בעלי צורות נקיות, ללא קישוטים. בשפת צנועה, בעלת כוח בדיאלוג מים אמנותי, שבדק ערכים כמו: מסה, איוון, חיבור בין צורות ועוד.

אורח החיים הקיבוצי, אופיו הצנוע, עקרונותו הסוציאליסטיים, תאמו מאד את הבחירה בשפת האמנות שלעתיים נדמית כנוזית.

בעקבות ביקור שערך במוזיאון האיסלם בירושלים, מספר זיאמה: "עליתי לקומה שיש בה כלים פרסיים והבנתי עד כמה אני מושפע ללא מודעות מהכלים האלה".

ואכן בכלים רבים נשאר המבנה הרומני בפורמורציות ובעדון החיבורים של חלקי הכלי.

זיאמה ראה את עצמו כיוצר אבל לא כאמן, המנה של יונה פישר להשתתף בתערוכה במוזיאון ישראל בתחום האמנות השימושית לא שינתה את הגדרתו העצמית וכתה לסירובו.

בשנים האחרונות ניכרת חזרה למקורותיו הפרסיים. יצירתו מאלכסת מגוון שילובים בין צורות סכמאטיות של בע"ח וצמחים שאפיינו את אמנות האיסלם. ניתן להתייחס לכפי הנחושת הארוכים כאל שפה חדשה שהיא הכלאה בין אמנות יהודית, נוצרית, מצרית עתיקה ואמנות איסלמית.

המעבר ליצירה בממדים קטנים, לעבודות שטוחות, אפשרה לסגור מעגל בין ילדות לבגרות ולמנו את המקורות מהם צמח רפפורט עם העולם החדש שהוא הפך להיות חלק ממנו.

למד הנדסאי בניין בטכניון.

בשנות המאי, עסק בצילום סרטים במצלמת קולונו, סרטים שתיעדו את החיים בכברי והתמסר ליצירה בחושת.

נולד בפרס, בן למשפחת מהגרים שהגיעו מרוסיה לפרס עוד לפני מלחמת העולם הראשון, 1947, ביולי 25, עלה לארץ מתרגל עם אמו בניירות מוזיפים, בעזרת שליח מ"ישראל, באותה שנה הצטרף לבית הערבה.